

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

філологічний факультет

Кафедра зарубіжної літератури, теорії літератури та слов'янської філології

СИЛАБУС
навчальної дисципліни
Літературознавчий аналіз тексту

вибіркова

Освітньо-професійна програма Українська мова та література

Спеціальність 035.01 Філологія (українська мова і література)

Галузь знань 03 Гуманітарні науки

Рівень вищої освіти другий (магістерський)

філологічний факультет

Мова навчання українська

Розробники: кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри зарубіжної літератури та теорії літератури **Алла Володимирівна Сажина**

Профайл викладача

http://philology.chnu.edu.ua/?page_id=286

Контактний тел.

0501000478

E-mail:

a.sazhyna@chnu.edu.ua

Сторінка курсу в Moodle

<https://moodle.chnu.edu.ua/course/view.php?id=3990>

Консультації

Очні консультації: за розкладом

Онлайн-консультації: за попередньою домовленістю.

1. Анотація дисципліни (призначення навчальної дисципліни).

Дисципліна спрямована на освоєння, систематизацію, узагальнення та практичне застосування набутих знань щодо методології та методики літературознавчого аналізу тексту. Студент навчиться компетентно аналізувати ліричний, епічний і драматичний текст, виходячи з його генологічної специфіки, і, використовувати різні методологічні підходи. У результаті слухачі курсу вмітимуть здійснювати ідейно-тематичний, жанровий, структурний, біографічний, культурно-історичний, міфопоетичний, компаративний, імагологічний, герменевтичний, рецептивний, наративний, постструктуралістський, інтертекстуальний, інтермедіальний, антропологічний типи аналізу літературного тексту. Дана навчальна дисципліна допоможе орієнтуватися у найбільш актуальних питаннях теорії літератури та сучасних проблемах літературознавчої методології, тому постає важливим у фаховій підготовці магістрів філологічних спеціальностей.

2. Мета навчальної дисципліни:

Метою даного курсу є: фахове опрацювання теоретико-методологічної бази для здійснення літературознавчого аналізу; навчити студентів адекватно використовувати наукові категорії, поняття і термінами, відповідні конкретному типу літературознавчого аналізу тексту; ознайомити студентів з основними теоретичними підходами до аналізу художнього тексту і сформулювати практичні навички роботи з ним; стимулювати здійснення компетентного літературознавчого аналізу тексту; навчити правильно обирати методику аналізу тексту.

3. Завдання – навчити студентів здійснювати компетентний літературознавчий аналіз ліричного, епічного та драматичного тексту, виходячи зі специфіки конкретної літературознавчої методології.

4. Пререквізити. Теорія літератури, історія літератури, філософія, історія, культурологія, психологія, педагогіка, текстологія.

5. Результати навчання

знати:

- базові літературознавчі категорії та поняття;
- закономірності побудови тексту і основні підходи до його вивчення;
- положення праць вчених, які опрацьовували проблеми літературознавства;
- теорію літературного тексту;
- специфіку літературознавчого аналізу тексту;
- типи мовлення;
- родові, видові та жанрові особливості ліричного тексту.
- структуру та аналіз віршованого твору;
- родові, видові та жанрові особливості епічного тексту;
- специфіка літературознавчого аналізу епічного тексту;
- родові, видові та жанрові особливості драми;
- структуру і аналіз драматичного твору;
- особливості теоретичної, історичної й аналітичної поетики літературного тексту;
- специфіку біографічного методу аналізу тексту;
- методику застосування методології культурно-історичної школи в аналізі літературного тексту;
- специфіку міфопоетичного аналізу тексту;
- особливості компаративного аналізу тексту;
- специфіку імагологічних рівнів художнього тексту;
- алгоритм герменевтичного аналізу літературного тексту;
- методику рецептивного аналізу тексту;
- специфіку структуральної поетики, постструктуралізм і деконструкція як сучасні методики прочитання тексту;
- особливості інтертекстуального аналізу тексту;
- основні положення інтермедіального аналізу тексту;
- методику наративного аналізу тексту;

- вплив антропології на літературознавчий аналіз тексту: проблеми ідентичності крізь призму постколоніалізму, мультикультуралізму та гендерних студій.

уміти:

- компетентно здійснювати літературознавчий аналіз тексту, використовуючи базові літературознавчі категорії, поняття, терміни;
- виокремлювати родові, видові та жанрові особливості ліричного тексту;
- здійснювати літературознавчий аналіз віршованого твору;
- виокремлювати родові, видові та жанрові особливості епічного тексту;
- здійснювати літературознавчий аналіз епічного тексту;
- виокремлювати родові, видові та жанрові особливості драми;
- здійснювати літературознавчий аналіз драматичного твору;
- застосовувати методологію теоретичної, історичної й аналітичної поетики до аналізу літературного тексту;
- користуватися методологією біографічного методу до аналізу тексту;
- застосовувати методологію культурно-історичної школи до аналізу тексту;
- використовувати методологію міфопоетичного аналізу тексту;
- здійснювати компаративний аналіз тексту;
- виокремлювати й аналізувати імагологічні рівні тексту;
- проводити герменевтичний аналіз літературного тексту;
- застосовувати методику рецептивного аналізу тексту;
- послуговуватися елементами структуральної поетики, постструктуралізму і деконструкції як сучасних методик прочитання тексту;
- здійснювати інтертекстуальний аналіз тексту;
- виконувати інтермедіальний аналіз тексту;
- реалізовувати наративний аналіз тексту;
- усвідомлювати проблему ідентичності крізь призму антропології, постколоніалізму, мультикультуралізму та гендерних студій.

3. Опис навчальної дисципліни

3.1. Загальна інформація

Форма навчання	Рік підготовки	Семестр	Кількість		Кількість годин						Вид підсумкового контролю
			кредитів	годин	лекцій	практичні	семінарські	лабораторні	самостійна робота	індивідуальні завдання	
Денна	5	2	4	120	16	29			71	4	залік

3.2. Дидактична карта навчальної дисципліни

Назви змістових модулів і тем	Кількість годин											
	денна форма						Заочна форма					
	усього	у тому числі					усього	у тому числі				
		л	п	лаб	інд	с.р.		л	п	лаб	інд	с.р.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
Теми лекційних занять	Змістовий модуль 1. Літературознавчий аналіз ліричного, епічного та драматичного тексту											
Тема 1. Теорія літературного тексту. Специфіка	17	3	4		0,6	12	20	0,6	1		0,6	17

літературознавчого аналізу тексту.												
Тема 2. Типи мовлення. Родові, видові та жанрові особливості ліричного тексту. Структура та аналіз віршованого твору. Родові, видові та жанрові особливості драми. Структура і аналіз драматичного твору.	19	3	5		0,7	12	20	0,7	2		0,7	17
Тема 3. Родові, видові та жанрові особливості епічного тексту. Специфіка літературознавчого аналізу епічного тексту.	18	2	5		0,7	12	19	0,7	1		0,7	18
Разом за ЗМ1	54	8	14		2	36	59	2	4		2	52
Теми лекційних занять	Змістовий модуль 2. Літературознавчий аналіз тексту крізь призму різних методологій											
Тема 1. Теоретична, історична й аналітична поетика літературного тексту. Сучасна актуалізація біографічного методу. Методологія культурно-історичної школи в аналізі літературного тексту. Міфопоетичний аналіз тексту. Компаративний аналіз тексту. Імагологічні рівні художнього тексту.	21	3	5		0,6	11	21	0,6	1		0,6	18
Тема 2. Герменевтичний аналіз літературного тексту. Рецептивна поетика та її методика аналізу тексту. Структуральна поетика тексту. Постструктуралізм і деконструкція як сучасні методики прочитання тексту. Інтертекстуальний аналіз тексту. Специфіка інтермедіального аналізу тексту. Методика наративного	23	3	5		0,7	12	20	0,7	1		0,7	17

аналізу тексту.												
Тема 3. Антропологія та її вплив на літературознавчий аналіз тексту. Постколоніалізм та мультикультуралізм як сучасні літературознавчі методології. Гендерні студії та феміністична критика у літературознавчому аналізі тексту.	22	2	5		0,7	12	20	0,7	12		0,7	17
Разом за ЗМ 2	66	8	15		2	35	61	2	4		2	52
Усього годин	120	16	29		4	71	120	4	8		4	104

3.2.1. Теми практичних занять

№	Назва теми
1	Теорія літературного твору. Сучасне уявлення про поняття твір / текст, аналіз / інтерпретація. Об'єктивізм та суб'єктивізм наукового пошуку, специфіка літератури для вироблення наукових підходів. Багаторівневий аналіз твору як об'єктивізація дослідження. Інтерпретація твору в межах усвідомлених підходів і залучення суб'єктивного фактора дослідження. Методика аналізу художнього твору як змістовної художньої структури. Проблема цілісного аналізу художнього твору в літературознавстві.
2	Зміст і форма як бінарна опозиція. Складові змісту і форми. Аналіз тексту як проблема. Різні підходи в тлумаченні тексту. Підтекст і надтекст. Жанр як форма існування тексту. Інтертекст та інтертекстуальність. Хронотоп – художній час і художній простір
3	Структура та аналіз епічного твору. Жанрова своєрідність епічних творів та історична динаміка жанрів. Тема, ідея (концепт) пафос і проблематика. Сюжет, фабула і конфлікт. Система образів в залежності від типу художнього світосприйняття. Образ автора.
4	Структура та аналіз віршованого твору. Системи віршування в історичному розвитку. Силабічна, тонічна і силабо-тонічна системи віршування. Структура віршованого твору у силабо-тонічній системі віршування. Складові ритміко-інтонаційної структури вірша (стопа, рядок, строфа, рима, тощо), змістова функція елементів. Верлібр і класичний вірш – бінарна опозиція інтонаційних типів поезії. Мова поетичного твору. Художня лексика. Тропи і стилістичні фігури, специфіка їх функціонування в системі художнього тексту. Основні види тропів.
5	Структура і аналіз драматичного твору. Драма як рід і як жанр. Структура драматичного твору: конфлікти і колізії; ремарки в тексті драми, функції ремарок; монологи, діалоги, полілоги. Аристотелівська та неаристотелівська драма. Своєрідність модерністської драми ХХ століття (символістська, експресіоністська, абсурдистська тощо). Драматургія ХХ століття і нові театральні концепції.
6	Теоретична й аналітична поетика літературного тексту. Завдання поетики як теоретичної дисципліни. Аналіз літературних текстів в аспекті синхронії (діапазон теоретичної поетики), у площині діахронії (діапазон історичної поетики). Загальна, описова та історична поетика. Проблема художнього образу і художньої мови у розробках М. Потебні. Теоретична поетика як базис для таких типів досліджень: жанрово-стильових; жанрово-родових; сюжетно-композиційних; для вивчення суб'єктної структури твору – проблем автора, героя, читача; для визначення ритміки метрики, фоніки, тропів та інших явищ віршування. Типи мовлення як проблема аналізу тексту. Поезія і проза як

	надродові поняття. Поезія і лірика. Проза і епос.
7	Використання біографічного методу у літературознавчому аналізі тексту. Спрямованість даної методології на вивчення відносин „автор – твір”, в яких автор – жива, конкретна людина. Біографія і особистість письменника як визначальні моменти творчості. Значення фізіологічних процесів пам’яті (запам’ятовування, зберігання, відтворення і впізнавання) для продукування біографічних і автобіографічних текстів. „Конструювання” особистості через пригадування. Аналіз показових автобіографічних текстів та сучасна актуалізація методу в українській науці та його побутування в жанрах літературного портрету, есе, нарису, біографічного роману.
8	Історична поетика як методологічна літературознавча галузь, що вивчає генезу і розвиток естетичного об’єкта, його специфіку в еволюції змістових художніх форм. Специфіка методологічних пошуків історичної поетики: вивчення законів зародження і розвитку словесності, виявлення процесів, що повторюються при збігу однакових умов у розвитку різних народів. Методологічна настанова історичної поетики – зняти всі суперечності теорії історично або з’ясувати „сутність поезії – з її історії”. Історико-типологічний метод М. Бахтіна, його наукова біографія. Теорія „великого часу”, „великого діалогу” („Форми часу і хронотопу в романі: Нариси з історичної поетики”, 1938). Предмет історичної поетики у його інтерпретації (не зводиться до генезису і еволюції художніх форм) – зміст естетичної діяльності, „естетичний об’єкт”.
9	Міфопоетика тексту як умовна назва низки підходів до тлумачення літератури (від окремого образу до літературної течії), що пропонують її розглядати за допомогою міфологічного методологічного підходу. Взаємозв’язок міфопоетики з міфологічною критикою (поч. ХХ ст.), концепціями Дж. Фрезера („Золота гілка: Дослідження магії і релігії”, 1890). Наукова біографія дослідника. Виявлення аналогій між образами, сюжетними ситуаціями, жанрами з обрядами, ритуалами й табу в контексті стадій духовного розвитку людства: магії, релігії і науки. Неокантіанська філософія Е. Кассієра в контексті його теорії „символічних функцій”. Ототожнення різних сфер культури із самостійними символічними формами міфу, релігії, мистецтва тощо („Філософія символічних форм”, 1923-1929). Пізнання, мова, міф, мистецтво, за Е. Кассієром, – дзеркала відображення буття, світла, умови бачення і початку всякого формоутворення. Міф і мистецтво як форми карбування буття. О. Лосєв – авторитетний дослідник поетики міфу („Діалектика міфу”, 1930; „Нариси античного символізму і міфології”, 1930). Наукова біографія філософа.
10	Компаративний аналіз тексту. Порівняльний метод як базова операція логічного мислення в історії та теорії літератури. Компаративістика – конкретні методики порівняльного аналізу, що допомагають усвідомити подібність / відмінність літературних явищ у різних національних літературах. Виникнення терміна „компаративістика” (Франція). Компаративний елемент у поетологічних системах. Форми і чинники порівняння, що забезпечують зіставлення як процес. Генетичний (генеалогічний) метод. Контактологічний метод. Опис зовнішніх зв’язків. Окреслення внутрішніх контактів та категорія впливу. Внутрішні контакти: рецепція – комунікація – традиція. Типологія контактних взаємин. Типологічні сходження як форма міжлітературного процесу. О. Веселовський біля витоків компаративістики („Эпические повторения как хронологический момент”, 1897). Його висновки щодо повторюваності явищ та ознаки закономірності. Питання функціонування традиційних образів і фабул у межах компаративістики.
11	Імагологічний аналіз тексту. Імагологія як теоретична або історико-літературна літературознавча дисципліна, вчення про образи. Сутність імагологічних студій. Фіксація рис національного взаємосприйняття, що відбилися в літературі, представлених літературними образами країн і народів. Типи і способи імагологічних досліджень. Персоносфера. Дефінітивні відмінності понять «персонаж», «герой», «образ», «дійова особа». Образи Я, Іншого, Інакшого, Чужого.
12	Герменевтичний аналіз тексту. Герменевтика –наукове тлумачення релігійних,

	філологічних, юридичних текстів, учення про їх інтерпретацію, методологічна техніка гуманітарного дослідження. Етимологія поняття. Герменевтика –теорія і методика, мистецтво інтерпретації. Проблема розуміння і образ інтерпретатора. Концепція герменевтичного кола. Осягнення художнього твору як єдності частини і цілого, „внутрішня реальність” якого вимагає від читача включитися в „коло розуміння. Подолання „конфлікту інтерпретацій”у латентній герменевтиці П.Рікера.
13	Рецептивний аналіз тексту. Рецептивна поетика – розуміння поетики на засадах рецептивної естетики, згідно з чим усі елементи структури твору проєктуються на реципієнта. Об’єкт методології досліджень рецептивної поетики –це історія літератури як процес, у якому задіяні три чинники –автор, твір і читач. Зміщення акценту з проблем творчості та літературного твору на проблему його рецепції. Рецепція як двосторонній акт: враження від художнього твору і водночас спосіб, у який його приймає читач. Відмінності герменевтики і рецепції. Рецептивна теорія як провідний напрям сучасної практики гуманітарних досліджень.
14	Структуральна поетика тексту. Зв’язок методології структуралізму із поняттям структури як цілого, частини цього цілого і відношення між частинами: предмет варто вивчати в контексті більших структур, частинами яких він є (літературним жанром, множиною інтертекстуальних зв’язків, моделлю наративних структур, розгляд літератури, вдаючись до паралелей з базовими мовними структурами). Активізація понять знак, код, означник, означуване, система, опозиція, елемент, інваріант, рівень. Методика постструктуралістського та деконструктивістського аналізу тексту.
15	Інтертекстуальний аналіз тексту. Інтертекстуальність – теорія про різні види міжтекстової взаємодії, перегуки твору з літературною традицією, мистецькими формами, жанровими умовностями, стильовими кодами, дискурсами. Типи інтертекстуальності. Форми міжтекстуальних відношень: цитування та його види; алюзія та її види (інтертекстуальний натяк); ремінісценція (неявна цитата); пастиш (конденсація стилістичних рис певного індивідуального стилю); центон (поетичний колаж із фрагментів інших текстів); парафраза; пародія; гіпертекст (низка текстів, сконструйованих на кшталт словника); палімпсест (полісемантичне висловлювання) тощо. Поняття про автоінтертекстуальність як стильова ознака.
16	Інтермедіальний аналіз тексту. Інтермедіальність як одна із провідних сучасних літературознавчих методик аналізу тексту. Огляд досліджень інтермедіальної проблематики. Приклади літературознавчої інтерпретації в інтермедіальному вимірі.
17	Наративний аналіз тексту. Природа, форма і функціонування наратива. Фокусування уваги на можливих співвідношеннях між оповіддю і наративним текстом, нарацією і наративним текстом, розповіддю і нарацією. Критерії наративного: виявлення оповідача (пов’язаний із граматичною формою його вираження); оповідної перспективи (пов’язаний зі ступенем охоплення оповідачем оповідного світу); модусу (розмежування суб’єктів сприйняття (свідомості) і мови). Способи подання формальної структури в межах прямого чи опосередкованого діалогу письменника й читача. Лінійні та нелінійні види наративних структур. Традиційні і нетрадиційні наративні структури. Наратор і абстрактний автор. Наративність і зміна стану. Моделі наративного конструювання. Наративна ідея фокалізації та точки зору. Типи нарації і типи нараторів. Поняття фікціональності.
18	Вплив «антропологічного повороту» на літературознавчий аналіз тексту. Поняття про антропограми: архетип (Г.Юнг), міфема (К.Леві-Стросс), епістема (М.Фуко), матема (Ж.Лакан), анаграма(Ф.деСоссюр), ризома (Ж.Дельоз, Ф.Гваттарі).
19	Питання ідентичності в контексті мультикультуралізму, постколоніальної теорії та гендерних студій.
20	Аналіз літературного тексту шляхом застосування різних методологій.

3.2.2. Тематика індивідуальних завдань

№	Назва теми
---	------------

1	Ведення термінологічного словника.
2	Підготовка презентацій, рефератів та доповідей до теми.
3	Аналіз обраних творів.

3.2.3. Самостійна робота

№	Назва теми
1	Поняття ритму як актуальне питання аналітичної поезики. Вчення О. Чічеріна про ритм („Ритм образу”, 1980). Ритмічна природа прози. Вага досліджень М. Гіршмана у даному аспекті („Ритм художественной прозы”, 1982).
2	М. Гаспаров як фахівець із класичної філології, теоретик літератури, авторитетний віршознавець і перекладач. Перетворення М. Гаспаровим віршознавства у своєрідну метанауку (за словами Н. Костенко). Гаспарівська методика вивчення історії та теорії вірша.
3	Ш.О. Сент-Бев – основоположник біографічного методу. Публіцистична та літературна діяльність Ш. Сент-Бева (журнал „Глоб”, поетична збірка „Життя, вірші і думки Жозефа Делорма”, 1829; автобіографічний роман „Хтивість”, 1834). Спілкування Ш. Сент-Бева з В. Гюго, Г. Гейне, А. де Мюссе, Жорж Санд, Г. Флобером. Ш. Сент-Бев як критик Стендаля. Окреслення перспективи вивчення ідеальних біографічних легенд для історії літератури у статті Б. Томашевського „Література і біографія” (1923). Біографічна легенда як справжній літературний факт. Ідея про динамічну особистість Г. Винокура („Біографія як наукова проблема”, 1924). Внесок у методологію біографічного методу досліджень С. Аверінцева. Типологічне співвідношення тексту і особистості автора у дослідженні Ю. Лотмана „Літературна біографія в історико-культурному контексті” (1986).
4	Наукові концепції братів Веселовських (Олександра та Олексія) у контексті методологічної ситуації II пол. XIX ст. Обґрунтування методології історичної поезики Олександром Веселовським („Історія чи теорія роману?”, 1886; „Історична поезика”, 1913). Його наукова біографія. Вплив на його дослідницькі інтереси ідей міфологічної школи, теорії запозичень Т. Бенфея і культурно-історичної методології. Питання про „школу” О. Веселовського. Проблеми текстології й історії давньоруської літератури у науковому доробку Д. Ліхачова. Дослідження В. Проппом історичних коренів чарівної казки та її морфології. Вплив його ідей на літературознавчий структуралізм та наратологію. Поетика міфу і героїчного епосу у працях Є. Мелетинського – послідовника О. Веселовського та В. Жирмунського. Достоевськознавчі студії Вяч. Іванова. Генетичний метод О.Фрейденберг. Історична рухливість категорії жанру й інші методологічні пошуки С.Аверінцева.
5	Внесок І. Тена у виникнення й еволюцію культурно-історичного методу („Історія англійської літератури”, 1863-1864). Наукова біографія дослідника. Дослідження ним типу людини, що склався в певному суспільстві, відображеного в тексті. Тенівська аналогія між теорією природного відбору Ч. Дарвіна і розвитком мистецтва. Звернення методу І. Тена до регіональних, історично значущих і національних систем. Фіксування зв’язків з історичною традицією і їхнє функціонування в межах певної соціальної формації. Вивчення І. Теном побутової та творчої особистості автора. Взаємозв’язки письменника із суспільством.
6	Форми генетико-контактних зв’язків: запозичення, наслідування, переробка, парафраза, ремінісценція, містифікація. Типологічні сходження, конвергенції, аналогії, відповідності, збіги. Теорія запозичень і впливів. „Чуже слово” в літературному творі. Типологічні категорії і літературний процес.
7	Національні стереотипи в імагології. Позитивно й негативно забарвлені, символічні, карикатурні, гротескні етнообрази. Характеристика феномену ментальності. Відображення національної самосвідомості та системи цінностей. Категорія ідентичності Я або колективних ідентичностей у працях М. Бахтіна („Естетика словесного

	творчества”, 1979), П. Рікера („Сам як інший”, 1990), Ж. Дерріда („Психея: изобретения другого”, 1987; „Монолінгвізм другого”, 1996). Філософія діалогу М. Бубера щодо взаємозалежності суб’єктів міжособистісного діалогу: без „Ти” немає „Я” і навпаки („Я і Ти”, 1923). Втрата Іншого як непоправна втрата частинки власного Я в інтерпретації Ц. Тодорова („Завоювання Америки: Проблема Іншого”, 1982). Конструювання західної ідентичності у концепції орієнталізму Е. Саїда („Орієнталізм”, 1978).
8	Ключові етапи розвитку герменевтики: античність, християнство, Ренесанс і постренесанс, універсальна герменевтика Ф.Шлеєрмахера, дільтейвська гуманітарна герменевтика, феноменологія Е.Гусерля, онтологічна герменевтика М.Гайдегера, філософська герменевтика Г.Гадамера, латентна герменевтика П.Рікера.
9	Історія питання проблеми сприйняття (Арістотель, Платон, В. Віндельбанд, Г. Лейбніц, А. Баумгартен, І. Кант, Гегель, В. Дільтей, Г. Яусс, В. Ізер, У. Еко). Провідні ідеї рецептивної теорії. Рецептивна теорія від XIX ст. та її сучасне функціонування. Реципієнт як об’єкт художньої та наукової думки. Функції реципієнта в художньому тексті. Горизонт очікування – окреслення читацьких можливостей тексту як цілісності та референційна рамка (Р. Яусс). Ідея В. Ізера про імпліцитного читача. Ідея про місця невизначеності. Методологічна стратегія У. Еко щодо відкритого характеру художнього твору.
10	Течії структуралізму. „Жорсткий” структуралізм: виявлення лінгвістичного характеру культурних феноменів задля виявлення загальних принципів їх функціонування (К. Леві-Стросс). „Помірний” структуралізм (Ж. Женетт, Ц. Тодоров) – аналіз структури тексту.
11	Постструктуралістська методологія Ж. Дерріда, Р. Барта, М. Фуко, Ю. Крістевой. Постаті автора і читача у світлі деконструктивістських практик.
12	Актуалізація питання про екфрасис (опис твору мистецтва всередині оповіді) Л. Геллером („Экфрасис в русской литературе”, 2002). Розробка поняття екфрасис як складової терміносистеми. Поняття „екфраза” (О. Фрейденберг).
13	Фази розвитку наратології: 1) сер. XIX ст. – сер. XX ст. у Європі та США – накопиченням знань про наратив і оперування здобутими концепціями; 2) до кін. 80-х рр. наратологія як окрема дисципліна (Ц. Тодоров запропонував назву напряду у праці „Грамматика Декамерона” 1969, а Ж. Женетт надав чітких контурів); 3) з 90-х рр. – наратологічний поворот. Наратологія на межі структуралізму, рецептивної естетики, герменевтики

4. Система контролю та оцінювання

Види та форми контролю

Формами поточного контролю є усна чи письмова (тестування, есе, реферат, творча робота) відповідь студента.

Формами підсумкового контролю є залік.

Засоби оцінювання

Засобами оцінювання та демонстрування результатів навчання можуть бути:

- стандартизовані тести;
- проекти (індивідуальні та командні, дослідницько-творчі проекти);
- реферати;
- есе;
- презентації результатів виконаних завдань та досліджень.

Критерії оцінювання результатів навчання з навчальної дисципліни

Оцінка за національною шкалою	Оцінка за шкалою ECTS	
	Оцінка (бали)	Пояснення за розширеною шкалою
Відмінно	A (90-100)	відмінно
Добре	B (80-89)	дуже добре

	C (70-79)	добре
Задовільно	D (60-69)	задовільно
	E (50-59)	достатньо
Незадовільно	FX (35-49)	(незадовільно) з можливістю повторного складання
	F (1-34)	(незадовільно) з обов'язковим повторним курсом

Розподіл балів, які отримують студенти

Поточне оцінювання (аудиторна та самостійна робота)						Кількість балів (залікова робота)	Сумарна к-ть балів
Змістовий модуль №1			Змістовий модуль № 2			40	100
<i>T1</i>	<i>T2</i>	<i>T3</i>	<i>T1</i>	<i>T2</i>	<i>T3</i>		
10	10	10	10	10	10		

T1, T2 ... – теми змістових модулів.

5. Рекомендована література

5.1. Базова (основна)

1. Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст. / За ред. Марії Зубрицької. 2-е вид., доповнене. Львів: Літопис, 2001.
2. Галич О., Назарець В., Васильєв Є. Теорія літератури: Підручник. К., 2001.
3. Гачев Г. Д. Содержательность художественных форм. Эпос. Лирика. Театр. – Москва: Изд-во Моск. ун-та; Флинта, 2008.
4. Герменевтика і проблеми літературознавчої інтерпретації: монографія / за ред. Р.Гром'яка. Тернопіль: Редакційно-видавничий відділ ТНПУ, 2006.
5. Гиршман М.М. Литературное произведение: Теория художественной целостности. Москва: Языки славянских культур, 2007.
6. Ковалів Ю.І. Літературна герменевтика: монографія. Київ: Видавничо-поліграфічний центр „Київський університет”, 2008.
7. Копистянська Н. Жанр, жанрова система у просторі літературознавства. – Львів: ПАІС, 2005.
8. Костенко Н.В. Українське віршування ХХ ст.: Навчальний посібник. К.: Видавничо-поліграфічний відділ „Київський університет”, 2006.
9. Лексикон загального та порівняльного літературознавства. Чернівці: Золоті литаври, 2001.
10. Моклиця М. Основи літературознавства: Посібник для студентів. Тернопіль: Підручники і посібники, 2002.
11. Тичініна А.Р. Сучасні методологічні практики: навчально-методичний посібник. Чернівці: Чернівецький нац. ун-т ім. Ю. Федьковича, 2018.
12. Червінська О.В. Аргументи форми: монографія. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015.
13. Червінська О.В, Зварич І.М., Сажина А.В. Психологічні аспекти актуальної рецепції тексту: Теоретико-методологічний погляд на сучасну практику словесної культури: наук. посібн. Чернівці: Книги – ХХІ, 2009.

5.2. Допоміжна

1. Бунчук Б.І. Віршування Івана Франка. – Чернівці: Рута, 2000.
2. Гегель Г. В. Ф. Феноменологія духу. – К: Основи, 2004.
3. Гейзінга Й. Homo Ludens. – К.: Основи, 1994.
4. Гундорова Т.І. Проявлення слова: Дискурсія раннього українського модернізму. Постмодерна інтерпретація. – Львів: Літопис, 1997.
5. Гадамер Г.-Г. Истина і метод. – Т.1. – К.: Юніверс, 2000.
6. Дерида Жак. Письмо та відмінність. – Харків: Вид-во Соломії Павличко „Основи”, 2004.
7. Козлик І.В. Теоретичне вивчення філософської лірики і актуальні проблеми сучасного літературознавства. – Івано-Франківськ: Поліскан; Гостинець, 2007.
8. Крістева Ю. Полілог. – К.: Юніверс, 2004.
9. Лановик З.Б. Hermeneutica Sacra. – Тернопіль: Редакційно-видавничий відділ ТНПУ, 2006.
10. Мацевко-Бекерська Л. Українська мала проза кінця ХІХ – початку ХХ ст. у дзеркалі наратології / Л. Мацевко-Бекерська. – Львів : Сплайн, 2008. – 334 .
11. Рихло П.В. Поетика діалогу. Творчість Пауля Целана як інтертекст. – Чернівці: Рута, 2005.
12. Ткачук О. Наратологічний словник / О. Ткачук. – Тернопіль : Астон, 2002. – 173 с.
13. Червинская О.В. Пушкин, Набоков, Ахматова: метаморфизм русского лирического романа. – Черновцы: Рута, 1999.

14. Шестакова Э.Г. Теоретические аспекты соотношения текстов художественной литературы и массовой коммуникации: Специфика эстетической реальности словесности Нового времени: Монография. – Донецк: Норд-Пресс, 2005.
15. Шмид В. Нарратология / В. Шмид. – 2-е изд., испр. и доп. – Москва : Языки славянской культуры, 2008. – 304 с.

6. Інформаційні ресурси

1. <http://www.ukrlitzno.com.ua/category/teoriya-literaturi/>
2. <http://dls.ksu.kherson.ua/DLS/Library/LibdocView.aspx?id=498c7b58-ccb7-4b54-9423-0217cf657f99>
3. <http://teacherjournal.com.ua/shkola/ukrainska-mova-ta-literatura/15638-posbник-qteorya-literaturiq.html>.
4. <http://www.ukrlit.vn.ua/info/criticism.html>
5. <https://www.academia.edu>
6. <https://scholar.google.com.ua/schhp?hl=uk>
7. <http://nbuv.gov.ua/node/554>
8. http://e-cat.scilib.chnu.edu.ua/cgi/irbis64r_12/cgiirbis_64.exe?LNG=uk&C21COM=F&I21DBN=GEN&P21DBN=GEN&S21FMT=&S21ALL=&Z21ID=&S21CNR=